

18 Σεπτεμβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΕΥΖΩΝΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 825/91).

-
- 5 Φορολογία — Φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών — Εικονικές πράξεις — Φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών — Το Άρθρο 33 (1) (όπως αναριθμήθηκε με το Ν. 164/87) των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1987 για τον παραμερισμό εικονικών πράξεων — Ερμηνεία — Η γενική θεωρία μέσα από τους νομολογιακούς κανόνες — Εφαρμογή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δωρεάς ακινήτου και επακόλουθης διάθεσής του.
- 10 . Ο αιτητής δώρισε στη θυγατέρα του, όσο αυτή ήταν εξαρτώμενη του, ακίνητο που αυτή 4 μήνες αργότερα το διέθεσε για £20.000. Ο Έφορος έκρινε τη δωρεά εικονική και φορολόγησε τον αιτητή για το προκύψαν από τη διάθεση κέρδος, πράξη που ο αιτητής αμφισβήτησε με την προσφυγή.
- 15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι
- 20 Οι φορολογικές αποφάσεις υπόκεινται στους ίδιους κανόνες αναθεώρησης όπως και κάθε άλλη διοικητική απόφαση.
- 25 Η εξουσία που παρέχει το Άρθρο 33(1) (όπως αναριθμήθηκε με το Ν. 164/87) των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων, 1978-1987 για τον παραμερισμό εικονικών πράξεων, έχει καθολική εφαρμογή και ο Έφορος μπορεί να την επικαλεσθεί σε σχέση με κάθε πράξη που αποτελεί το αντικείμενο βεβαίωσης φορολογίας.

Το κριτήριο για το χαρακτηρισμό πράξης ως εικονικής είναι αντικειμενικό. Η αρχή αυτή ισχύει τόσο για τη θεώρηση συμβατικών πράξεων, όσον και δωρεών.

Ο όρος "εικονική" στο πλαίσιο του Άρθρου 33(1) συνταυτίζεται με τη συνήθη έννοια της λέξης που υποδηλώνει τη δημιουργία εντυπώσεων άλλων από την πραγματικότητα. 5

Δωρεά η οποία προηγείται της διάθεσης μπορεί να παραγνωρισθεί για σκοπούς καθορισμού του κεφαλαιουχικού κέρδους για τους σκοπούς του Ν. 52/80. Η κρίση για την εικονικότητα της πράξης ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του Εφόρου η οποία ελέγχεται δικαστικά προς το σκοπό διακρίβωσης της επάρκειας της έρευνας και των κριτηρίων βάσει των οποίων ασκήθηκε. Εφόσον κριθεί ότι η απόφαση ήταν λογικά εφικτή στο πλαίσιο των εξουσιών του Εφόρου, δεν παρέχεται πεδίο για δικαστική παρέμβαση. Ο χρόνος που μεσολαβεί μεταξύ της δωρεάς και της διάθεσης συνιστά παράγοντα σχετικό με την εικονικότητα της πράξης, καθώς και η εξάντληση από το δωρητή του επιτρεπόμενου αφορολόγητου ποσού των £5.000,00. 10 15 20

Η αναζήτηση από τον Έφορο στοιχείων για την τεκμηρίωση της ένστασης του αιτητή, ήταν εύλογη. Τα στοιχεία αφορούσαν γεγονότα που εύκολα μπορούσε να εντοπίσει και να παρουσιάσει στις αρχές, όπως και κάθε άλλο στοιχείο που έτεινε να ρίψει φως στη γνησιότητα της διάθεσης. Η κρίση της εικονικότητας της πράξης δεν ανήκει στο Δικαστήριο αλλά στον Έφορο. 25

Έχοντας υπόψη τα στοιχεία που είχε ενώπιόν του, ο Έφορος θα μπορούσε να αχθεί στην απόφαση ότι η δωρεά ήταν εικονική, και λαμβάνοντας υπόψη την παράλειψη του αιτητή να προσκομίσει οποιαδήποτε στοιχεία αναφορικά με τη διάθεση ή τη χρήση του ποσού των £20.000,00 εύλογα θα μπορούσε να απορρίψει την ένσταση του αιτητή ως ανυπόστατη. 30

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Georghiades v. Republic (1982) 3 C.L.R. 659· 40

Panayiotou v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2311

Ιωνίδης v. Δημοκρατίας(1991) 3 Α.Α.Δ. 508·

Γεωργιάδης ν. Δημοκρατίας (1991) 4(Ε) Α.Α.Δ. 4281·

Παπακωνσταντίνου ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2365·

5 Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2718·

Μαρκουλλή ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1421·

Γλυκαίνου ν. Δημοκρατίας (1991) 4(Ε) Α.Α.Δ. 3571.

10

Προσφυγή.

Προσφυγή κατά της απόρριψης εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση της ένστασης του αιτητή και κατά της βεβαίωσης της φορολογίας που είχε επιβληθεί στον αιτητή από τους καθ' ων η αίτηση.

15

Α.Σ Αγγελίδης, για τον αιτητή.

20 Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον καθ' ου η αίτηση.

Cur. adv. vult.

25 ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι κάτωθι αρχές, σχετικές με την επίλυση του επίδικου θέματος, θεμελιώνονται από τη νομολογία :-

30 (1) Οι φορολογικές αποφάσεις υπόκεινται στους ίδιους κανόνες αναθεώρησης όπως και κάθε άλλη διοικητική απόφαση· η εγκυρότητά τους ελέγχεται με γνώμονα το καθολικό κριτήριο του λογικά επικτού της απόφασης στο πλαίσιο των εξουσιών και αρμοδιοτήτων της φορολογούσας αρχής [βλ. *Georghiades v. Republic*

35

(2) Η εξουσία που παρέχει το άρθρο 33(1) (όπως αναριθμήθηκε με το Ν. 164/87) των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1987, για τον παραμερισμό εικονικών πράξεων, έχει καθολική εφαρμογή και ο Έφορος μπορεί να την επικαλεσθεί σε σχέση με κάθε πράξη που αποτελεί το αντικείμενο βεβαίωσης φορολογίας [βλ. *Panayiotou v. Republic*

40

(1986) 3 C.L.R. 2311].

(3) Το κριτήριο για το χαρακτηρισμό πράξης ως εικονικής είναι αντικείμενο. Η αρχή αυτή ισχύει τόσο για τη θεώρηση συμβατικών πράξεων, όσο και δωρεών [βλ. *Panayiotou* (ανωτέρω)]. 5

(4) Ο όρος "εικονική" στο πλαίσιο του άρθρου 33(1) συνταυτίζεται με τη συνήθη έννοια της λέξης που υποδηλώνει τη δημιουργία εντυπώσεων άλλων από την πραγματικότητα [βλ. *Ιωνίδης ν. Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 508, και *Γεωργιάδης ν. Δημοκρατίας* (1991) 4(Ε) Α.Α.Δ. 4281]. 10

(5) Δωρεά η οποία προηγείται της διάθεσης μπορεί να παραγνωρισθεί για σκοπούς καθορισμού του κεφαλαιουχικού κέρδους για τους σκοπούς του Ν. 52/80. Η κρίση για την εικονικότητα της πράξης ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του Εφόρου η οποία ελέγχεται δικαστικά προς το σκοπό διακρίβωσης της επάρκειας της έρευνας και των κριτηρίων βάσει των οποίων ασκήθηκε. Εφόσον κριθεί ότι η απόφαση ήταν λογικά εφικτή στο πλαίσιο των εξουσιών του Εφόρου, δεν παρέχεται πεδίο για δικαστική παρέμβαση. Ο χρόνος που μεσολαβεί μεταξύ της δωρεάς και της διάθεσης συνιστά παράγοντα σχετικό με την εικονικότητα της πράξης, καθώς και η εξάντληση από το δωρητή του επιτρεπόμενου αφορολόγητου ποσού των £5.000,00 [βλ. *Παπακωνσταντίνου ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2365. *Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 (Δ) Α.Α.Δ. 2718. *Μαρκουλλή ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 1421. *Γλυκαίνου ν. Δημοκρατίας* (1991) 4(Ε) Α.Α.Δ. 3571]]. 15
20
25
30

Στην υπό εξέταση υπόθεση ο αιτητής δώρησε στην εξαρτώμενη τότε θυγατέρα του, φοιτήτρια στο εξωτερικό, ακίνητο το οποίο η δεύτερη διέθεσε 4 μήνες αργότερα για ποσό £20.000,00. Κατά το χρόνο της δωρεάς, ο αιτητής είχε, αντίθετα με τη θυγατέρα του, εξαντλήσει το προσωπικό όριο του αφορολόγητου ποσού των £5.000,00 για σκοπούς καθορισμού του κεφαλαιουχικού κέρδους. Ο Έφορος έκρινε τη δωρεά εικονική και στις 24/5/90 προέβη στη φορολογία του αιτητή, αγνοώντας τη θυγατέρα του, 35
40

- για το προκύψαν κέρδος, διαδικασία που απέληξε στην επιβολή φόρου £2.220,00. Ο αιτητής υπέβαλε ένσταση υποδεικνύοντας ότι δεν ήταν ο ιδιοκτήτης του κτήματος, το προϊόν της πώλησης του οποίου ήταν το αντικείμενο της φορολογίας. Στα πλαίσια της διερεύνησης της ένστασής του, ο Έφορος προσκάλεσε τον αιτητή να υποβάλει στοιχεία που να αποκαλύπτουν ποιος προσπορίστηκε το προϊόν της πώλησης, ζητώντας να τους πληροφορήσει αν κατατέθηκε στο όνομα της θυγατέρας του και όχι σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, περιλαμβανομένου, όπως συνάγεται, και του εαυτού του. Στην πρόσκληση αυτή δεν έδωσε καμιά απάντηση, οπότε, σε επιστολή ημερομηνίας 17/6/91, ο Έφορος προέβη στην απόρριψη της ένστασης και τη βεβαίωση της φορολογίας, πράξη που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής. Στην επιστολή του Εφόρου αναφέρεται ότι στην επικύρωση της φορολογίας έλαβε υπόψη το σύντομο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ δωρεάς και της πώλησης, καθώς και το γεγονός ότι ο ίδιος είχε εξαντλήσει το όριο φορολογικής απαλλαγής (£5.000,00).

- Το ερώτημα που καλούμεθα να απαντήσουμε, καθοδηγούμενο από τις αρχές που προσδιορίζονται στο εισαγωγικό μέρος αυτής της απόφασης, είναι κατά πόσο η διοικητική απόφαση ήταν λογικά επιφυλακτική για τον Έφορο. Η αναζήτηση από τον Έφορο στοιχείων για την τεκμηρίωση της ένστασης του αιτητή, ήταν εύλογη. Τα στοιχεία αφορούσαν γεγονότα που εύκολα μπορούσε να εντοπίσει και να παρουσιάσει στις αρχές, όπως και κάθε άλλο στοιχείο που έτεινε να ρίψει φως στη γνησιότητα της διάθεσης. Η κρίση της εικονικότητας της πράξης δεν ανήκει στο Δικαστήριο αλλά στον Έφορο.

- Έχοντας υπόψη τα στοιχεία που είχε ενώπιόν του, ο Έφορος θα μπορούσε να αχθεί στην απόφαση ότι η δωρεά ήταν εικονική, και λαμβάνοντας υπόψη την παράλειψη του αιτητή να προσκομίσει οποιαδήποτε στοιχεία αναφορικά με τη διάθεση ή τη χρήση του ποσού των £20.000,00 εύλογα θα μπορούσε να απορρίψει την ένσταση του αιτητή ως ανυπόστατη. Ενόψει αυτής της διαπίστωσης, δεν παρέχεται πεδίο για επέμβαση με την επίδικη απόφαση.

Συνεπώς, η προσφυγή απορρίπτεται και η επίδικη απόφαση βεβαιώνεται, βάσει του άρθρου 146.4(α) του Συντάγματος. Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 5